

Η αγάπη μιας γάτας

Εδώ και λίγες μέρες, όποτε ανοίγω την εξώπορτα το πρωί για να μπω στο αμάξι για τη δουλειά, τη βλέπω στο κατώφλι του σπιτιού μου. Με θάρρος, περηφάνια και σκέρτσο, κουνάει την ουρά, λικνίζεται και περπατάει πέρα δόθε. Ανοιγοκλείνει ναζιάρικα τα πράσινα αμυγδαλωτά της μάτια και νιαουρίζει. Νιαουρίζει δυνατά και επίμονα. Κάθε πρωί, το ίδιο πράγμα.

Κάποιες φορές την αγνωώ και κάποιες άλλες της μιλάω και προσπαθώ να καταλάβω τι κρύβει μέσα στο μυαλό της. Μου νιαουρίζει ασταμάτητα. Μάλλον θα πεινάει. Δεν βρίσκω χρόνο να επιστρέψω σπίτι και ελπίζω να την προσέξει ο γείτονας. Τρέχω για το γραφείο.

Σήμερα το πρωί, τα ίδια. Εκεί στο κατώφλι, να μου νιαουρίζει και να μου θυμίζει ότι με υπομονή κι επιμονή, όλα μπορούμε να τα καταφέρουμε. Ακόμα και τα αδύνατα γίνονται δυνατά. Αυτή τη φορά λυγίζω.

Αποφασίζω και της πετάω ένα κομμάτι ψητό κοτόπουλο, που ξέμεινε από ψες. Τη βλέπω να τρέχει καταπάνω του και να το αρπάζει με τα δόντια. Χαίρομαι, διότι η προσφορά μου θα μαλακώσει -έστω και για λίγο- το άγριο αίσθημα της πείνας που την βασανίζει και την αναγκάζει να νιαουρίζει, κάθε πρωί, εδώ στο κατώφλι μου.

Μα, δεν περνάνε κάποια δευτερόλεπτα και βλέπω κάτι αναπάντεχο. Με ακόμα ένα της νιαούρισμα, πολύ αλλιώτικο από το προηγούμενο, πολύ πιο ήρεμο και πιο γλυκό, ένα μικρό γατάκι τρέχει κοντά της. Και εκείνη του προσφέρει το κομμάτι που μόλις της έδωσα. Πόσο γρήγορα το μικρό της γατάκι το καταβροχθίζει! Αυτή τίποτα. Μένει ακίνητη και το παρακολουθεί.

Συγκινημένη, κοντοστέκομαι για λίγο και συλλογιέμαι... Πόσο δυνατή είναι τελικά η αγάπη της μάνας, πόσα πράγματα μπορεί να κάνει μία μαμά για το καλό του παιδιού της! Πόσο μεγάλη είναι η δύναμη της μητρικής αγάπης και πώς καταφέρνει να ξεπερνάει τον άνθρωπο ή τη γάτα ή κάθε ζωντανό και να παρουσιάζει παντού την ίδια δύναμη! Η μαμά γάτα ήταν μία μητέρα που αγωνιούσε για το παιδί της. Δάκρυσα...

